

## Arrest

nr. 199 146 van 2 februari 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS  
Place Saint-Paul 7/B  
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 19 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 19 mei 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2017 werd ingediend door:*

*H.M.*

*H.M.*

*Wettelijke vertegenwoordigers van:*

*H.M.*

*H.M.Halimi, M. (R.R. [...])*

*Nationalité : Albanië*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 23.03.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 07.04.2017 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.*

*De duur van de procedures — namelijk negen maanden voor de eerste en iets minder dan één jaar voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkenen beroepen zich op de problemen die ze ondervonden in hun land van herkomst en het feit dat de Albanese autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Echter, deze ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van hun beide asielaanvragen en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.*

*Ook de verwijzing naar de toestand in Albanië (waar de corruptie welig zou tieren) vormt geen buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan leggen betrokkenen twee krantenartikels voor. Echter, deze verwijzing en de krantenartikels handelen over de algemene situatie in het land en betrokkenen leveren geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn. Betrokkenen beroepten zich in hun' asielaanvragen eveneens op de heersende corruptie in hun land. Het CGVS merkt op in zijn beslissing d.d. 24.11.2015 dat : (...) dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen (...)"'. Betrokkenen voegen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden*

door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België moge lijken slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Volledigheidshalve merken we op dat er enkel een schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 en een inschrijvingsattest voor volgend schooljaar wordt voorgelegd. Bovendien is hun oudste zoon reeds meerderjarig en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun meerderjarige zoon M karate beoefent bij de Belgische Federatie en dit op hoog niveau. Ter staving hiervan leggen ze een petitie voor van Karate Seraing ten voordele van M en M ondertekend door verschillende personen. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun zoons in het land van herkomst geen karate kunnen beoefenen. Gezien betrokkenen niet aantonen dat hun zoon niet kunnen aansluiten bij een karateclub in het land van herkomst, kan dit element dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel attest voor waaruit het hoge niveau van M. zou blijken.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun kinderen en zichzelf, in het kader van hun schoolse en sportieve activiteiten, verschillende vriendschapsbanden hebben opgebouwd en dat een terugkeer naar Albanië een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat ZIJ onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat ZIJ nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Albanië, met name de moeder en twee zussen van mevrouw en drie broers van mijnheer.

Met betrekking tot hun hechte sociale banden leggen betrokkenen enkel een petitie voor van Karate Seraing ondertekend door verschillende personen. Allereerst dienen we op te merken dat geen enkel handtekening identificeerbaar is, de petitie bevat slechts de handtekening en bevat geen verdere persoonsgegevens.

Bovendien toont deze petitie niet aan dat er sprake is van hechte sociale banden. Ze toont eerder de maatschappelijke betrokkenheid van de ondertekenaars aan maar ze geeft geen enkele indicatie over de hechtheid van de sociale banden. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het ven/uiten van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het 9e<sup>o</sup> van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12 M.E.v.Zweden par 100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658, RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

*De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds twee jaar in België zouden verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat ze een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben en dat ze een betalingsbewijs van huishuur voorleggen evenals een petitie van Karate Seraing, een schoolrapport van M. en twee krantenartikels ) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*

*Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 19.05.2017 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop d.d. 07.04.2017 van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."*

2.3. Op 10 augustus 2017 neemt de gemachtigde eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Deze vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw:*

*Naam, voornaam: H.M.*

*(...)*

*nationaliteit: Albanië*

*(...)*

*beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als D.M. en D.M.,*

*(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,*

*(..)*

*onmiddellijk na de kennisgeving.*

*(...)*

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:*

*H.M. (...) nationaliteit: Albanië*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*(...)*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*(...)*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene kwam in België aan op 23.06.2015. Zij diende twee asielprocedures in. Haar laatste asielprocedure werd afgesloten op 07.04.2017. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden ruimschoots overschreden.*

*(...)*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:*

*(...)*

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.04.2017 te verlaten, haar betekend op 20.04.2017.”*

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*De heer.*

*Naam, voornaam: H.M.*

*(...)*

*nationaliteit: Albanië*

*(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dans les 30 jours de la notification de décision. binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*(...)*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*(...)*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Betrokkene is in België aangekomen op 23.06.2015. Hij volgde de asielprocedures van zijn ouders. Hun laatste asielaanvraag werd afgesloten op 07.04.2017. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is aldus op heden ruimschoots overschreden.”*

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*De heer*

*Naam, voornaam: H.A.*

*(...) nationaliteit: Albanië*

*(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen acquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,*

*(...)*

*onmiddellijk na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*(...)*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*(...)*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Betrokkene kwam in België aan op 23.06.2015. Hij diende twee asielprocedures in. Zijn laatste asielprocedure werd*

*afgesloten op 07.04.2017. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden ruimschoots overschreden.*

*(..)*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:*

*(...)*

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.04.2017 te verlaten, hem betekend op 20.04.2017.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel aan dat de eerste bestreden beslissing *“duidelijk de voorschriften van een adequate motivering van formele akten getroffen door de administratieve autoriteiten schendt en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15.12.80, het principe van goed beheer en de duidelijke vergissing in appreciatie”*. Verzoekers lichten het middel als volgt toe:

*“Verzoekers herinneren eraan dat zij deze vraag tot verblijf voor meer dan 3 maanden wegens uitzonderlijke omstandigheden op basis van het artikel 9bis indienden.*

*Het is interessant te noteren dat de betwiste beslissing, door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 10 augustus 2017 genomen, Meneer H.A. niet vermeldt.*

*Het past eraan te herinneren dat de omstreden beslissing een administratieve akte met individuele draagwijdte is, die ter kennis moet worden gebracht van zijn bestemming.*

*Er wordt trouwens niet betwist dat de vraag, in de maand april 2017 ingediend, opgesteld was in naam van de hele familie H en dus met inbegrip van Meneer H.A..*

*De omstreden beslissing, die Meneer H.A. niet beoogt terwijl deze laatste wel degelijk een aanvraag tot verblijf op basis van het artikel 9bis indiende, is dus niet geldig.*

*Verzoekers volgen hieromtrent de wijsheid van de Raad betreffende de geldigheid van de omstreden akte.”*

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van *“het principe van goed beheer”*. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het loutere feit dat de naam van tweede verzoeker, H.A., niet in de aanhef van de eerste bestreden beslissing wordt vermeld, is niet meer dan een materiële vergissing en leidt niet tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht niet werd nageleefd. Tweede verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat de bestreden beslissing hem niet beoogt, nu in deze beslissing wordt verwezen naar de door hem ingediende aanvraag van 19 mei 2017, zijn referentienummer wordt vermeld, zijn naam op de akte van kennisgeving wordt vermeld en hij ook tekende voor ontvangst. Deze louter materiële vergissing tast de geldigheid van de bestreden beslissing niet aan en houdt op zich niet in dat deze beslissing niet zou zijn gesteund op een correcte feitenvinding of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou miskennen. Verzoekers tonen niet aan deze materiële vergissing enige weerslag zou hebben gehad op de uiteindelijke beoordeling van de aanvraag van 19 mei 2017 of dat zij daar enig nadeel van hebben ondervonden.

Het eerste middel, in zoverre onontvankelijk, is niet gegrond.

3.3. In een tweede en in een derde middel voeren verzoekers aan dat de eerste bestreden beslissing *“duidelijk de voorschriften van een adequate motivering van de formele akten, door de administratieve autoriteiten genomen, schendt en dit gezien de artikelen 1. 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de formele akten, door de administratieve autoriteiten*

*genomen, de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15.12.80, het principe van goed beheer en de duidelijke vergissing in appreciatie.”*

Verzoekers lichten het tweede middel als volgt toe:

*“In het kader van hun aanvraag tot verblijf op basis van het artikel 9bis, hadden verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden die hun terugkeer naar Albanië moeilijk, zelfs onmogelijk, maken, het feit doen gelden dat M. en M. in de hoedanigheid van minderjarige in België aankwamen, dat zij in het Frans school lopen, dat zij vloeiend Frans spreken en dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, Albanië, en dat M. de sportactiviteit karaté bij de Belgische Federatie voor karaté uitoefent.*

*Verzoekers achten eveneens dat, hen verplichten naar Albanië terug te keren, hun scholing, en voor M. de uitoefening van zijn sport, in het gedrang zou brengen en een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 kan vormen, die het in Kosovo moeilijk, zelfs onmogelijk, maken om er de verblijfsvergunningen, voorzien bij het artikel 9 alinea 2 van de Wet van 15.12.1980, te verwerven.*

*In de omstreden beslissing verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken allereerst dat de scholing van M. en M. geen uitzonderlijke omstandigheid is in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.*

*Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken acht dat niets betrokkenen verhindert om naar Albanië terug te keren om er hun studies verder te zetten, aangezien zij geen gespecialiseerd onderwijs en geen gespecialiseerde omkadering in België nodig hebben.*

*Wat de uitoefening van karaté door M betreft, acht de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat deze laatsten geen enkel bewijs bij brengen dat deze uitoefening van karate niet zou kunnen worden voortgezet in Albanië en niet in België en dat dit dus geen uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 kan vormen.*

*Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met zo'n motivering en dit wegens de volgende redenen.*

*Inderdaad, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar omstreden beslissing stelt, past het na te kijken of de scholing van M. en M., zoals in het kader van hun aanvraag tot verblijf op basis van het artikel 9bis aangehaald, een uitzonderlijke omstandigheid vormt die iedere terugkeer naar Albanië moeilijk, zelfs onmogelijk, maakt om er de vergunningen voorzien in het artikel 9 alinéa 2 van de Wet van 15.12.1980 te verwerven.*

*Verzoekers herinneren er alzo aan dat M. en M. in 2015 in België aankwamen, hetzij op de leeftijd van 10 en 17 jaar, hetzij op het einde van hun lagere en middelbare scholing.*

*Sinds hun aankomst in België volgen betrokkenen een middelbare scholing in het Frans, die niet afgelopen is gezien het feit dat, toen zij in 2015 in België aankwamen, zij zich moesten aanpassen betreffende het aanleren van het Frans om hun middelbare studies te kunnen aanvatten.*

*Dat betrokkenen thans hun middelbare studies voortzetten.*

*Het past eveneens eraan te herinneren dat betrokkenen Albanië verlieten toen zij nog jong waren.*

*Tenslotte past het eraan te herinneren dat betrokkenen sinds meer dan 2 jaar in België wonen, deze lange aanwezigheid op het grondgebied toont eveneens de moeilijkheden aan om hun studies in Albanië verder te zetten bij gebrek aan banden en kennis van het Albanees.*

*Voor verzoekers vormen deze elementen duidelijk een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.*

*Bij de lezing van de omstreden beslissing kan men echter vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar motivering de elementen, door verzoekers aangehaald betreffende hun scholing en het feit dat zij vloeiend Frans spreken, hun moeilijkheid om eventuele lessen in het Albanees opnieuw op te nemen en het niveauverschil van het opvoedkundig systeem in Albanie, helemaal niet onderzoekt.*

*Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot het aangeven dat betrokkenen geen bewijs bijbrengen dat zij zich in het gespecialiseerd onderwijs bevinden en dat zij een zekere omkadering nodig hebben zonder te antwoorden op de gevolgen van een stopzetting van de scholing van verzoekers.*

*Verzoekers herinneren eraan dat het volgen van een scholing in België zonder noodzaak tot een gespecialiseerde omkadering een bijzondere omstandigheid in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 kan vormen, op voorwaarde sine qua non dat zij aantonen dat een hervatting van deze scholing in Albanië moeilijk zal zijn, wat iedere terugkeer onwaarschijnlijk maakt.*

*Dankzij wat hierboven net werd aangehaald, bewezen verzoekers waarom de stopzetting van hun scholing in België duidelijk een onmogelijkheid om naar Albanië terug te keren vormt.*

*Desalniettemin rept de omstreden beslissing hier geen woord over.*

*Door niet te antwoorden op deze argumenten, door verzoekers aangehaald betreffende de scholing van M. en M. , is de omstreden beslissing niet adequaat gemotiveerd.*

*Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot theoretische overwegingen zonder rekening te houden met de bijzondere situatie van verzoekers.*

*Dit type motivering uit hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken werd reeds door de Raad gesanctioneerd.*

*De Raad van State drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nr. 184.166 van 22 maart 2017 :*

*« 4.1 Betreffende het enig middel, zoals beperkt, herinnert de Raad eraan dat, volgens de bewoordingen van het artikel 9bis van de Wet van 5 december 1980, de aanvraag tot verblijfsvergunning ingediend moet worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst in het land waar de vreemdeling mag verblijven, behalve indien uitzonderlijke omstandigheden deze procedure belemmeren.*

*Deze uitzonderlijke omstandigheden, die niet wettelijk bepaald worden, zijn geen omstandigheden van overmacht. Bijgevolg behoort het de autoriteit toe in elk geval het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden, aangevoerd door de vreemdeling, te appreciëren, met dien verstande dat het onderzoek van de aanvraag over twee aspecten, deze van de ontvankelijkheid en deze van de grond, geenszins uitsluit dat eenzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid is, die de indiening van de aanvraag in België toelaat, en een reden die de toekenning van de verblijfsvergunning rechtvaardigt. De Raad onderstreept eveneens dat, indien de Minister of zijn gemachtigde, bij het onderzoek van de uitzonderlijke omstandigheden, over een zeer uitgebreide appreciatiemacht beschikt waar in de Raad niet in de plaats kan treden, is zij er desalniettemin toe gehouden haar beslissing te motiveren en ze te rechtvaardigen, rekening houdend met alle elementen, eigen aan het geval dat haar wordt voorgelegd. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht, waartoe de administratieve autoriteit gehouden is, moet de bestemming van de beslissing toelaten de redenen te kennen waarop zij zich baseert, zonder dat de autoriteit er echter toe gehouden is de redenen van deze motieven uitdrukkelijk te formuleren. Bijgevolg volstaat het dat de beslissing op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redenering van haar auteur laat blijken om de bestemming van de beslissing toe te laten de rechtvaardigingen ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, ze te kunnen betwisten in een beroep en, aan de bevoegde jurisdictie, om haar controle hierover uit te oefenen.*

*De Raad is bevoegd om een wettelijkheidscontrole uit te oefenen op de omstreden administratieve beslissing en het behoort haar geenszins toe zich uit te spreken over de opportuniteit van beslissingen die afhangen van de discretionaire macht van de bevoegde Minister. Anderzijds moet de wettelijkheidscontrole, die de Raad uitoefent, zich beperken tot het nakijken of de administratieve autoriteit, die de omstreden beslissing nam, geen feiten als bewezen aannam die niet uit het administratief dossier blijken en of zij desbetreffende feiten, in de zowel materiële als uitdrukkelijke motivatie van haar beslissing, een interpretatie gaf die niet uitgaat van een duidelijke vergissing in appreciatie (in dezelfde zin: EH, 6 juli 2005, nr. 147.344).*

*In casu merkt de Raad op dat verzoeker op datum van 6 mei 2016 een mail liet worden aan verweerster waarin zij liet gelden dat "de kinderen naar school gaan in het Frans en in een veilige omgeving en gunstig voor hun ontwikkeling. De hele familie heeft haar lange verblijfsperiode ten volle benut om zich te integreren. Mijn cliënten genieten niet van zo 'n sociaal netwerk, van de steun van*



naasten {...} in hun land van herkomst. Dit maakt een terugkeer uiterst moeilijk, afgezien van het feit dat de kinderen volledig verloren zullen lopen in een omgeving die zijn niet of nauwelijks kennen {...}. " Zij merkt eveneens op dat verzoeker s attesten van schoolbezoek en de puntenkaarten van de kinderen bij hun vraag voegden, waaruit blijkt dat de kinderen in het Frans school lopen.

Bij lezing van de omstreden beslissing merkt de Raad echter op dat verweerster betreffende de scholing van de kinderen van verzoekers beschouwde dat "Allereerst herinnert de Raad eraan dat de leerplicht van minderjarige kinderen, welke hun nationaliteit zij en welke de reden van hun aanwezigheid in België zij, een wettelijke verplichting is waarvan de vervulling, op zich, geen bijzondere omstandigheid vormt in de zin van het artikel 9bis van de voornoemde Wet van 15 december 1980, dit wil zeggen een omstandigheid die de terugkeer van een vreemdeling naar zijn land om er een aanvraag tot verblijfsvergunning bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet belemmert of bijzonder moeilijk maakt. Deze leerplicht schept ook geen verblijfsrecht ten gunste van een vreemdeling die in België school loopt zonder er houder te zijn van een verblijfsrecht (RVB arrest nr. 133858 van 26.11.2014)" en dat "er geen enkel bewijskrachtig element in het dossier wordt bijgebracht dat zou aantonen dat een scholing niet tijdelijk zou kunnen worden voortgezet in het land waar de verblijfsvergunningen te verwerven zijn aangezien verzoekers niet uiteenzetten dat de scholing een gespecialiseerd onderwijs of specifieke infrastructuur, die ter plaatse niet zouden bestaan, vereist".

De Raad acht dat uit deze analyse niet blijkt dat verweerster de bijzondere situatie van verzoekers, en in het bijzonder de omstandigheid dat twee van hun kinderen in België geboren zijn en dat de drie kinderen in het Frans school lopen, apprecieerde. De Raad acht dus dat het geheel der elementen, door verzoeker uiteengezet, niet werd teruggevonden in de omstreden beslissing en dat verweerster de omstreden beslissing niet adequaat motiveerde, in het bijzonder daar waar zij beschouwt dat "er geen enkel bewijskrachtig element in het dossier wordt bijgebracht dat zou aantonen dat een scholing niet tijdelijk zou kunnen worden voortgezet in het land waar de verblijfsvergunningen te verwerven zijn aangezien verzoekers niet uiteenzetten dat de scholing een gespecialiseerd onderwijs of specifieke infrastructuur, die ter plaatse niet zouden bestaan, vereist".

Bijgevolg, gezien de principes in herinnering gebracht in punt 4.1 van het onderhavig arrest, door de omstreden beslissing te nemen, zonder één van de bijzondere elementen, aangehaald in de aanvraag tot verblijfsvergunning van verzoekers, te hernemen, heeft verweerster haar beslissing onvoldoende en niet geldig gemotiveerd. "

Betreffende de uitoefening van sport, in casu karaté voor M, betwisten verzoekers opnieuw de motivering van de omstreden beslissing volgens dewelke zij het bewijs niet bijbrengen dat deze sport in België moet worden uitgeoefend en dat er geen mogelijkheid is deze in Albanië uit te oefenen.

Inderdaad, in het kader van hun verblijfsaanvraag lieten verzoekers de onmogelijkheid, in geval van terugkeer naar Albanië, gelden voor M om zijn sport, karaté, op hoog niveau te kunnen blijven uitoefenen.

Verzoekers achten dat, gezien de uitoefeningsvoorwaarden van karaté in Albanië, het voor hem niet mogelijk zal zijn verder onder de beste voorwaarden te blijven trainen en dus beter te worden.

Dit element werd echter opnieuw niet door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot algemene overwegingen, zonder rekening te houden met de situatie van M en de niveauverschillen tussen de Belgische en Albanese federaties.

De Raad drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nr. 190.269 van 31 juli 2017 dat verduidelijkte: "3.2.2. De Raad merkt op dat, ter ondersteuning van zijn aanvraag tot verblijfsvergunning, verzoeker het feit aanhaalde dat de opvoedingssystemen in de Franse Gemeenschap en in Kosovo geheel verschillend waren en dat de kinderen "quasi enkel in het Frans kunnen lezen en schrijven en niet in het Albanes, waarvan zij (sic.) geen enkele praktijkgerichte ervaring meer hebben sinds meerdere jaren. Dit vormt, in de hypothese van een terugkeer, zeker een enorme handicap voor hun integratie in het onderwijs, zoals in dit land gegeven. Deze handicap is zeker van aard hen één, zie meerdere schooljaren, noodzakelijk tot het inhalen van dit verschil, te doen verliezen. Bovendien, onafhankelijk van de taal en de spelling, werd een groot deel van de basissen, die op het nationaal Kosovaars programma staan, natuurlijk niet in België aangeleerd (geschiedenis en aardrijkskunde van de Balkan, tweede taal Engels in plaats van het Nederlands, enz.), zoveel hiaten die noodzakelijkerwijs moet en opgevuld worden alvorens zich met enige kans op succès in het onderwijs, zoals in Kosovo gegeven, te

*kunnen integreren. " In de omstreden beslissing stelt verweerster enerzijds vast dat de terugkeer slechts tijdelijk zal zijn en dat verweerster niet bewijst dat een tijdelijke scholing niet in het land van herkomst zou kunnen worden gevolgd en, anderzijds, dat zij haar kinderen tegen het risico op wijziging van onderwijssysteem had kunnen vrijwaren door hen hun moedertaal aan te leren.*

*De Raad stelt hierbij vast dat verweerster erkent dat verzoeker de moeilijkheid van een wijziging in het onderwijssysteem en de onderwijstaal aanhaalde, maar dat zij zich onttrekt aan het onderzoeken van de impact van deze wijziging op de werkelijke mogelijkheid deze scholing verder te zetten terwijl de terugkeer naar het land van herkomst, zoals door deze laatste aangehaald, slechts tijdelijk zal zijn en beperkt worden tot de verwerving van de vereiste verblijfsvergunningen.*

*Als het waar is dat een element, aangehaald als uitzonderlijke omstandigheden, onder bepaalde omstandigheden opzij geschoven kan worden omdat het zijn oorsprong vindt in het gedrag van de vreemdeling, kan hier niet automatisch uit worden afgeleid, zoals verweerster het in de omstreden beslissing doet, dat dit element geen "uitzonderlijke omstandigheid" kan vormen in de zin van het artikel 9bis van de Wet. De enige verwijzing naar deze arresten van de Raad van State verzwakt deze vaststelling geenszins daar zij verweerster niet vrijstelt van haar verplichting de omstreden beslissing te motiveren betreffende het al dan niet bestaan van uitzonderlijke omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst belemmeren of zeer moeilijk maken.*

*De argumentering van verweerster volgens onze observatie verzwakt geenszins de vaststellingen die voorafgaan, heeft verweerster gefaald in haar uitdrukkelijke motiveringsplicht door het feit te assimileren dat verzoeker zich aan de oorsprong bevindt van het aangehaalde nadeel voor haar kinderen als zijnde geen bijzondere omstandigheid, zonder te onderzoeken of dit element in casu namelijk het gebrek aan kennis van de geschreven taal, geen element zou zijn van aard om een terugkeer naar het land van herkomst of een ander land, waar verzoekster zou mogen verblijven, om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post een aanvraag tot verblijfsvergunning in te dienen, onmogelijk of bijzonder moeilijk te maken.*

*3.3. Uit wat voorafgaat, resulteert dat het argument betreffende de onvoldoende motivering van de eerste omstreden beslissing gegrond is en volstaat om de nietigverklaring van deze te rechtvaardigen. Er is dus geen reden om de andere argumenten, aangehaald in het enig middel, te onderzoeken, in de veronderstelling dat zij gegrond zijn, kunnen zij geen nietigverklaring met meer verregaande gevolgen met zich meebrengen."*

Verzoekers lichten het derde middel als volgt toe:

*"Verzoekers herinneren eraan dat zij eveneens als uitzonderlijke omstandigheden het gedrag van de Albanese autoriteiten jegens hen, hun gebrek aan bescherming wegens de latente corruptie binnen de gerechtelijke instanties in Albanië, lieten gelden.*

*Verzoekers vinden dat, bij gebrek van de hulp van hun autoriteiten te kunnen genieten, het voor hen onmogelijk is naar Albanië te kunnen terugkeren om er de verblijfsaanvragen overeenkomstig het artikel 9 alinea 2 van de Wet van 15.12.1980 in te dienen.*

*Ter ondersteuning van hun aanvraag legden verzoekers verslagen van 2016 neer betreffende de situatie in Albanie en de corruptie binnen de gerechtelijke en administratieve instanties.*

*Bij lezing van de omstreden beslissing weigert de Dienst Vreemdelingenzaken echter deze elementen in overweging te nemen als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van het artikel 9bis, doen geldend dat deze argumenten reeds door de asielinstellingen verworpen werden.*

*Hiertoe herinneren verzoekers er allereerst aan dat het begrip van uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9bis en de procedure die eruit voortvloeit en de asielprocedure afzonderlijke en autonome procedures zijn.*

*Het behoort verzoekers alzo toe een moeilijkheid om naar hun land van herkomst terug te keren te bewijzen.*

*In casu achten betrokkenen dat zij, wegens de corruptie binnen de Albanese autoriteiten, niet van hun hulp zullen kunnen genieten en zich dus in de onmogelijkheid zullen bevinden om hun stappen in de zin van het artikel 9 alinea 2 van de Wet van 15.12.1980 tot een goed einde te brengen.*

*Bij lezing van de omstreden beslissing kan men echter vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag verwerpt, het feit doen geldend dat deze elementen reeds in hun asielaanvraag werden aangehaald.*

*Dat zij trouwens met een weigering geconfronteerd werden in het kader van hun aanvraag en dat zij deze argumenten niet opnieuw kunnen aanhalen als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van het artikel 9bis.*

*Zoals hierboven aangehaald, kan de weigering van de asielaanvraag van verzoekers niet volstaan om de argumenten, door deze laatsten aangehaald in het kader van hun verblijfsaanvraag tot meer dan 3 maanden wegens uitzonderlijke omstandigheden in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, te verwerpen.*

*Inderdaad, verzoekers herinneren eraan dat hetgeen in het kader het onderzoek van hun asielaanvraag belangrijk is, het risico op vervolging en gebrek aan bescherming is.*

*In het kader van het onderzoek van een verblijfsaanvraag 9bis moet echter het bewijs worden bijgebracht van omstandigheden die de terugkeer moeilijk, zelfs onmogelijk, maken zonder dat er noodzakelijk een risico op vervolging is.*

*Dat is in casu het geval, verzoekers achten dat de corruptie, die in Albanie heerst, alle stappen met het oog op een terugkeer naar België moeilijk zal maken.*

*Ter ondersteuning van hun aanvraag beschikken zij trouwens over geactualiseerde verslagen betreffende de situatie in Albanie.*

*Uit de omstreden beslissing blijkt echter niet dat deze elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging werden genomen.*

*Alzo kan iedere verwerping van het onderzoek van de elementen, door verzoekers aangehaald, door een gewone verwijzing naar de asielprocedure niet gevolgd worden.*

*Inderdaad, niet het risico op vervolging moet onderzocht worden, maar wel de belemmering om de stappen in Albanie te kunnen ondernemen.*

*De Raad drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nr. 189.254 van 29 juni 2017 dat verduidelijkt: "3.2.3. Gezien wat voorafgaat, acht de Raad dat verweester, in antwoord op de argumenten van medische aard aan haar appreciatie voorgelegd, zich niet tevreden kon stellen met het zich beroepen op het bestaan van twee afzonderlijke procedures, voorzien door de artikelen 9bis en 9ter van de Wet van 15 december. Inderdaad, het is vaste jurisprudence dat het bestaan van twee soorten procedures, voorzien door de artikelen 9bis en 9ter van de Wet van 15 december 1980, niet in abstracto toestaat uit te sluiten dat elementen van medische aard uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de eerste van deze beschikkingen kunnen vormen. Een medische situatie kan niet noodzakelijk in de lijn liggen van het kader van het artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 maar, in voorkomend geval, een uitzonderlijke omstandigheid vormen in de zin van het artikel 9bis van dezelfde Wet, in die zin dat zij een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of zijn land verblijf onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.*

*Betreffende wat verweester, in bewoordingen van observatienota, laat gelden dat "de wetgever, bij de aanneming van de Wet van 15 september 2006, zeer duidelijk zijn wil uitte om het onderzoek van de aanvragen, gebaseerd op medische redenen (artikel 9ter) en deze gebaseerd op andere redenen (artikel 9bis) , in twee afzonderlijke procedures op te splitsen ", verwijst de Raad naar wat hiervoor werd uiteengezet.*

*Bovendien merkt de Raad op dat verweester niet bewijst waarin het feit illegaal op het Belgisch grondgebied te zijn gebleven aan de oorsprong zou liggen van de medische situatie, door verzoekster aangehaald. Waar verweester volhoudt dat er "aan betrokkene slechts een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst wordt opgelegd, de tijd om er de vereiste verblijfsvergunningen te verwerven,*

*zodat de onderbreking van de psychologische opvolging slechts tijdelijk zou zijn merkt de Raad op dat zo 'n stelling het psychologisch advies, door verzoekster voorgelegd, volgens hetwelk "de voortzetting van deze nog erg recente psychologische opvolging mij eveneens belangrijk lijkt opdat {verzoekster} zich zou kunnen situeren en wijs zou raken uit haar familiale breuken" omzeilt. Uit wat voorafgaat resulteert dat de motivering van de eerste omstreden beslissing noch adequaat noch voldoende is en, in hoofde van verweerster, geen aandachtig onderzoek weerspiegelt van de specifieke elementen, aan haar appreciatie voorgelegd in het kader van de aanvraag tot verblijfsvergunning van verzoeker. "*

Gelet op hun samenhang worden het tweede en derde middel samen onderzocht en besproken.

3.4. Wat betreft het beginsel van *"goed beheer"* verwijst de Raad naar wat werd uiteengezet in punt 3.2. Verder merkt de Raad op dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *"afdoende"* wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval is de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag van 19 mei 2017 (asielprocedure, corruptie in Albanië, schoolgaande kinderen, karate, privéleven, elementen van verblijf en integratie) geen buitengewone omstandigheid vormen om de verblijfsmachtiging in België aan te vragen. Daarbij wordt voor elk aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Uit de concrete uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoekers mogen niet uit het oog verliezen dat zij in deze de bewijslast dragen en dat het hen toekwam om buitengewone omstandigheden aan te tonen wanneer zij een aanvraag indienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Zij moesten in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen de verblijfsaanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en het kwam hen dus toe concreet aan te tonen waarom het voor hen bijzonder moeilijk is om deze verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Uit hun uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. Verzoekers beweren dat zij in hun aanvraag van 19 mei 2017 er op hebben gewezen dat derde en vierde verzoekers in de hoedanigheid van minderjarige naar België kwamen, in het bijzonder op de leeftijd van 10 en 17 jaar, dat zij in het Frans school lopen, dat zij vloeiend Frans spreken, dat zij meer dan twee jaar in België wonen en dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, Albanië, alsook een gebrek aan kennis van het Albanees. Zij menen dat zij hebben bewezen waarom de stopzetting van hun scholing in België duidelijk een onmogelijkheid vormt om naar Albanië terug te keren.

3.8. Na lezing van de verblijfsaanvraag van 19 mei 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat verzoekers' voormelde bewering, feitelijke grondslag ontbeert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de aanvraag van 19 mei 2017 enkel hebben gewezen op de scholing van de kinderen alhier en dit zonder meer uitleg.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit ingeroepen element en daarover als volgt heeft gemotiveerd:

*"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.*

*Volledigheidshalve merken we op dat er enkel een schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 en een inschrijvingsattest voor volgend schooljaar wordt voorgelegd. Bovendien is hun oudste zoon reeds meerderjarig en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

Verzoekers gaan niet concreet in op voormelde motieven die veel meer omvatten dan de vaststelling dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeven. Verzoekers baseren hun kritiek slechts op elementen die niet werden aangehaald in de aanvraag van 19 mei 2017. Er blijkt uit deze aanvraag immers geenszins dat verzoekers zouden hebben uiteengezet dat de kinderen inmiddels vloeiend Frans spreken, dat zij geen banden meer met hebben met Albanië of dat hun kennis van het Albanees gebrekkig is. Evenmin hebben zij vermeld dat zij het moeilijk zouden hebben om eventuele lessen in het Albanees opnieuw op te nemen of hebben zij gewezen op het niveauverschil van het opvoedkundig systeem in Albanië. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde op niet-ingeroepen elementen zou moeten antwoorden, daarover uitdrukkelijk zou moeten motiveren of deze in overweging moest nemen. Het betoog van verzoekers faalt.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de aanvraag, op kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het louter feit dat de kinderen hier naar school gaan in casu niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verzoekers kunnen verder niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 184 166 van 22 maart 2017 gewezen door de Raad. Niet alleen dient elke zaak individueel te worden beoordeeld en is er geen bindende precedentswaarde, maar verder blijkt ook niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Het geciteerde arrest had immers betrekking op kinderen die in België zijn geboren en waar uitdrukkelijk was aangehaald dat de kinderen in het Frans school lopen, quod non in casu.

3.9. Verzoekers wijzen er verder op dat zij hebben laten gelden dat derde verzoeker karate beoefent bij de Belgische Federatie voor karate en dat het onmogelijk is, bij terugkeer naar Albanië, om deze sport op hoog niveau te kunnen blijven uitoefenen. Verzoekers menen dat, gezien de uitoefeningsvoorwaarden voor karate in Albanië, het voor derde verzoeker niet mogelijk zal zijn verder onder de beste voorwaarden te blijven trainen en dus beter te worden.

3.10. Na lezing van de verblijfsaanvraag van 19 mei 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat verzoekers enkel hebben aangehaald dat derde verzoeker de sport karate op een hoog niveau beoefent. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit aangehaalde element en hierover als volgt heeft gemotiveerd:

*"Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun meerderjarige zoon M karate beoefent bij de Belgische Federatie en dit op hoog niveau. Ter staving hiervan leggen ze een petitie voor van Karate Seraing ten voordele van M en M ondertekend door verschillende personen. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun zoons in het land van herkomst geen karate kunnen beoefenen. Gezien betrokkenen niet aantonen dat hun zoon niet kunnen aansluiten bij een karateclub in het land van herkomst, kan dit element dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel attest voor waaruit het hoge niveau van M. zou blijken."*

In de aanvraag van 19 mei 2017 kan niet worden gelezen dat verzoekers eventuele moeilijkheden in Albanië om deze sport op hetzelfde hoge niveau te blijven beoefenen of de niveauverschillen tussen de Belgische en Albanese federaties op enige wijze hebben aangehaald. Er valt dan ook niet in te zien

waarom de gemachtigde op niet-ingeroepen elementen zou moeten antwoorden, daarover uitdrukkelijk zou moeten motiveren of in overweging moest nemen. Het betoog van verzoekers faalt.

Ook hier baseren verzoekers hun kritiek op elementen die niet werden aangehaald in de aanvraag van 19 mei 2017 en gaan zij verder niet concreet in op voormelde motieven, met name dat zij niet aantonen dat derde verzoeker geen karate kan uitoefenen in het land van herkomst en dat bovendien geen enkel attest voorligt waaruit het hoge niveau van derde verzoeker zou blijken. Zij tonen dan ook niet aan dat de gemachtigde, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de aanvraag, op kennelijke onredelijk wijze heeft geoordeeld dat de sportbeoefening van derde verzoeker in casu niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verzoekers kunnen verder niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 190 269 van 31 juli 2017 nu niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.11. Verzoekers herinneren er nog aan dat zij het gedrag van de Albanese overheden jegens hen en het gebrek aan bescherming wegens de latente corruptie binnen de gerechtelijke instanties in Albanië, lieten gelden als buitengewone omstandigheden. Daarbij verwijzen ze naar geactualiseerde verslagen betreffende de situatie in Albanië die zij ter ondersteuning van hun aanvraag van 19 mei 2017 hebben voorgelegd. Zij verklaren zich niet akkoord met het gegeven dat de gemachtigde deze elementen verwerpt door te stellen dat ze al werden ingeroepen in hun asielaanvraag. Zij benadrukken dat de asielpcedure en de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet twee onderscheiden procedures zijn. Iedere verwerping van elementen met loutere verwijzing naar de asielpcedure kan niet worden gevolgd.

3.12. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aangehaalde problemen die verzoekers ondervonden in hun land van herkomst en het feit dat de Albanese autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden, en deze vervolgens in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“Betrokkenen beroepen zich op de problemen die ze ondervonden in hun land van herkomst en het feit dat de Albanese autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Echter, deze ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van hun beide asielaanvragen en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.”*

Artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :*

*1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”*

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat ze in hun asielaanvragen reeds melding hebben gemaakt van de problemen die ze ondervonden in hun land van herkomst en hebben aangevoerd dat de Albanese autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Evenmin betwisten verzoekers dat ze deze elementen in de verblijfsaanvraag van 19 mei 2017 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw hebben voorgelegd. Het is, in het licht van artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu voormelde problemen in Albanië niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. De gemachtigde wijst er terecht op dat het indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *“geen soort “hoger beroep”* kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput. Dit is immers ook de redengeving van de wetgever achter artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd hun betoog nu blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat elementen die reeds werden aangehaald in een asielaanvraag en die werden verworpen, quod in casu, moeten worden uitgesloten

als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig naar 's Raads arrest nr. 189 254 van 29 juni 2017 verwijzen.

Verder blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het aangehaalde probleem van corruptie en de twee krantenartikelen die ter staving daarvan werden voorgelegd bij de aanvraag van 19 mei 2017. Hij stelt daarbij dat de krantenartikelen "*handelen over de algemene situatie in het land*" en dat verzoekers "*geen persoonlijke bewijzen [leveren] dat hun leven in gevaar zou zijn*". De Raad stelt vast dat verzoekers dit motief niet concreet betwisten of weerleggen. Verder merkt de gemachtigde op dat verzoekers zich in hun asielaanvraag ook hebben beroepen op de heersende corruptie in hun land. Bijgevolg verwijst de gemachtigde naar het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2015 waaruit blijkt dat de Albanese overheden hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen. Ook dit motief wordt niet betwist of weerlegd. Tenslotte wijst de gemachtigde erop dat verzoekers in hun aanvraag van 19 mei 2017 "*geen enkel nieuw persoonlijk element toe[voegen] aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*" Dit besluit komt de Raad, in het licht van voormeld artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk voor.

3.13. Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de uiteenzetting van verzoekers niet toelaat vast te stellen dat er sprake is van een "*duidelijke vergissing van appreciatie*". Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede en derde middel, in zoverre ontvankelijk, zijn ongegrond. Derhalve hebben verzoekers geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.14. In een vierde middel voeren verzoekers aan dat de bestreden bevelen "*duidelijke de voorschriften van een adequate motivering van de formele akten door de administratieve autoriteiten genomen, schendt en dit gezien de artikelen 1. 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve akten, maar eveneens de artikelen 7, 62. 74/13 en 74/14 van de Wet van 15.12.80, het principe van goed beheer, de duidelijke vergissing van appreciatie en het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een nauwkeurigheidsplicht moet naleven en rekening houden met het geheel der elementen van de zaak.*" Verzoekers lichten dit middels als volgt toe:

*"In het kader van hun motivering verduidelijken de bevelen om het grondgebied te verlaten het illegaal verblijf van het gezin H en hun gebrek gevolg te hebben gegeven aan de eerder ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten.*

*Hiertoe herinneren betrokken allereerst aan de bewoordingen van het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.80, dat verduidelijkt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».*

*Alzo behoorde het de Dienst Vreemdelingenzaken toe rekening te houden met hun gezins-, persoonlijke situatie in het kader van de opstelling van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.*

*Er wordt echter niet betwist dat betrokkenen, in het kader van hun verblijfsaanvraag, verschillende elementen betreffende hun persoonlijke situatie lieten gelden.*

*Bij lezing van de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten, werd er echter op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de bijzondere situatie van de familie H.*



*Door geen rekening te houden met de familiale en schoolse situatie van het gezin H, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken kennis had alvorens het nemen van de omstreden beslissingen, schenden deze bevelen om het grondgebied te verlaten duidelijk het voorschrift van het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.1980.*

*Hiertoe maken verzoekers gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 augustus 2016, nr. 173.139, dat verduidelijkt: "3.1.1. Betreffende het also enige beschreven middel, herinnert de Raad aan de bewoordingen van het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing t t verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».*

*3.1.2. In casu, zonder zich uit te spreken over de schending van het recht om gehoord te worden, in bewoordingen van verzoekschrift beweerd, merkt de Raad op dat, uit het onderzoek van het administratief controleverslag van een vreemdeling, op 20 november 2015 door de Politiezone Brussel Hoofdstad opgesteld en bij het administratief dossier gevoegd, blijkt dat verweerster kennis had van elementen betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker. Inderdaad, het blijkt dat desbetreffend verslag vermeldt dat medische verzorging noodzakelijk is voor verzoeker en verduidelijkt hierover "inname van methadon".*

*Bovendien stelt de Raad vast dat, noch het onderzoek van de stukken bij het administratief dossier gevoegd, noch de motivering van de omstreden akte, bewijst dat verweerster bovenvermelde elementen betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker en blijkend uit het administratief controleverslag van 20 november 2015 in overweging neemt.*

*De Raad acht dat verweerster hierdoor de draagwijdte van het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 miskende.*

*3.1.3. De argumentering van verweerster betreffende dit aspect van het middel, gehaald uit een schending van het artikel 74/13 van de Wet, verzwakt geenszins de vaststelling die voorafgaat, daar deze zich, in substantie, beperkt t t het erin aanhalen van het onderricht van het arrest van de Raad nr. 155.709 van 29 oktober 2015 waarin herinnerd wordt dat het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 slechts het in overweging nemen oplegt van bepaalde elementen en geen motiveringsplicht hieromtrent. Deze verwijzing kan, in casu, niet als relevant gehouden worden in de mate waarin er, in casu, geenszins aan verweerster verweten wordt haar beslissing hieromtrent niet gemotiveerd te hebben, maar wel om elementen betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker niet in overweging te hebben genomen.*

*Voor het overige herinnert de Raad eraan dat de bevoegdheid van verweerster voor het aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen volledig gebonden bevoegdheid is, en dit, inbegrepen in de gevallen waarin het voornoemd artikel 7 alinea 1 van de Wet van 15 december 1980 voorziet dat zij zo'n akte moet aannemen wanneer, zoals het artikel 74/13 van de Wet het voorziet, bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening moet houden met de 'gezondheidstoestand' van de betrokken vreemdeling, onafhankelijk van iedere vraag die hij zelf op basis van het artikel 9ter van de voornoemde Wet van 15 december 1980 zou ingediend hebben. (zie in die zin EH, nr. 232.758 van 29 oktober 2015).*

*3.2. Uit wat voorafgaat resulteert dat het enige middel, also beperkt, gegrond is en volstaat tot de nietigverklaring van de omstreden beslissing. Er is dan ook geen reden om de andere ontwikkelingen van dit middel te onderzoeken, te veronderstellen dat zij gegrond zijn, zouden zij geen nietigverklaring met meer uitgebreide gevolgen kunnen hebben."*

*Dat er reden is de nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten te bevelen.*

*Tenslotte herinneren verzoekers er nog aan, zoals hierboven aangehaald, dat er geen enkele beslissing werd genomen jegens Meneer H.A., terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) hem ter kennis werd gebracht.*

*Door dit bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, terwijl betrokkene geen voorwerp uitmaakte van enige beslissing betreffende zijn verblijfsaanvraag 9bis en zonder rekening te houden met de*

argumenten, in deze aanvraag aangehaald, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar bevel om het grondgebied te verlaten niet adequaat gemotiveerd.

Hiertoe maakt verzoeker gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 144.491 van 30 april 2015 dat verduidelijkt: "4.2. De Raad merkt vervolgens op dat, bij lezing van de observatienota van verweerster, dat verzoeker op 25 november 2014, op basis van het artikel 9bis van de Wet, toestemming vroeg om meer dan drie maanden op het grondgebied van het Koninkrijk te verblijven, hetzij voor de datum van aanneming van de omstreden beslissing die plaatsvond op 26 november 2014. De Raad noteert eveneens dat het administratief dossier geen inlichtingen geeft over de gevolgen die aan deze aanvraag zouden zijn voorbehouden. Indien de indiening van een aanvraag tót verblijfsvergunning niet als effect heeft de werking van de macht van de Politie, door het artikel 7 van de Wet toegekend, te belemmeren, blijft desalniettemin dat verweerster, volgens de algemene verplichtingen van formele motivering en goed beheer die haar te beurt vallen wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden is uitspraak te doen door alle relevante elementen, die op het ogenblik waarop zij een uitspraak doet, ter hare kennis gebracht zijn, in overweging te nemen zonder dat het haar echter toebehoort zelf de beweringen van verzoeker hieromtrent te bewijzen. Verweerster is ook, krachtens in het bijzonder haar formele motiveringsplicht, ertoe gehouden uitspraak te doen over de elementen, aangehaald in de aanvraag tot verblijfsvergunning, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten jegens de verzoeker te nemen (in die zin, mutatis mutandis, arrest EH nr. 225.855 van 17.12.2013)".

3.15. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet over de het beginsel van "goed beheer" en de formele motiveringsplicht onder punten 3.2 en 3.4.

In de bestreden bevelen worden wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermelden hun juridische grondslag, met name artikelen 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen worden eveneens vermeld, met name dat verzoekers in België zijn aangekomen op 23 juni 2015, dat er twee asielaanvragen werd ingediend, dat de laatste asielprocedure werd afgesloten op 7 april 2017 en dat de maximale duur van 90 dagen in periode van 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is. Voor eerste en tweede verzoekers steunen de bestreden bevelen eveneens op artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt overwogen dat deze verzoekers geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel van 30 april 2017, betekend op 20 april 2017.

Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet zodat een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Verzoekers menen dat bij de afgifte van de bestreden bevelen geen rekening werd gehouden met hun bijzondere familiale en schoolse situatie.

Samen met de partijen kan worden vastgesteld dat de bestreden bevelen werden gegeven nadat over de aanvraag van verzoekers van 19 mei 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – in het kader waarvan zij alle gronden voor hun verzoek hebben kunnen uiteenzetten – werd beschikt. Alle beslissingen werden hen samen betekend.

In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag van 19 mei 2017 werd de familiale en schoolse situatie van verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, beoordeeld en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoekers buitengewone omstandigheden hadden aangetoond die hen zouden toelaten om hun aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar verzoekers bekritiseren dat de gemachtigde in de bestreden bevelen hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met hun familiale en schoolse situatie waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, verwijst de Raad naar wat dienaangaande in de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 augustus 2017 – die werd genomen als gevolg van de aanvraag van 19 mei 2017 – werd gemotiveerd, zoals geciteerd in punt 1.2. Verder bevindt er zich in het administratief dossier nog een synthesenota van 7 augustus 2017 die een uitdrukkelijk individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat. Bij het element *“gezins-en familieleven”* werd genoteerd: *“de gezinseenheid blijft behouden, betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven”*. Bij het element *“hoger belang van het kind”* werd genoteerd: *“het hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Verder stellen we vast dat betrokkenen slechts één attest voorleggen dat attesteert dat de kinderen schoolliepen in het schooljaar 2016-2017. Beiden kinderen waren reeds 10 en 17 jaar bij aankomst in België, wat een scholing in Albanië veronderstelt. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen niet opnieuw kunnen aansluiten bij het onderwijs in Albanië.”*

Uit deze stukken blijkt dat gemachtigde wel degelijk met de familiale en schoolse situatie van verzoekers, zoals aan hem kenbaar gemaakt, rekening heeft gehouden, maar heeft geoordeeld dat deze niet van aard is om verzoekers toe te laten hun aanvraag in België in te dienen. Deze vaststelling in de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 10 augustus 2017 heeft vervolgens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van de bestreden bevelen. De Raad concludeert derhalve dat de gemachtigde, voorafgaand aan de afgifte van de bestreden bevelen, wel degelijk rekening heeft gehouden met de grondrechten gewaarborgd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – in casu de familiale en schoolse situatie – en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de verzoekers niet schendt. Verzoekers halen geen specifieke argumenten aan waarmee zij aantonen dat de bestreden bevelen alsnog een schending inhouden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het gegeven dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de familiale en schoolse situatie, zoals blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 augustus 2017 met betrekking tot de aanvraag van 19 mei 2017, tonen verzoekers ook niet aan welk belang zij hebben bij het gegeven dat de bestreden bevelen niet uitdrukkelijk verwijzen naar deze onontvankelijkheidsbeslissing of dat de motivering desbetreffend niet werd hernomen in de bestreden bevelen. Alle beslissingen werden tegelijkertijd aan verzoekers ter kennis gebracht, en zij hebben de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de betrokken motieven, zoals blijkt uit onderhavig beroep.

Waar verzoekers herhalen dat er geen beslissing werd genomen ten aanzien van eerste verzoeker inzake de verblijfsaanvraag van 19 mei 2017, herhaalt de Raad dat zulke beslissing wel werd genomen zoals blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 augustus 2017, waarbij alle argumenten uit de aanvraag werden beantwoord. Het feit dat tweede verzoekers naam niet in de aanhef van deze beslissing wordt vermeld, betreft een materiële vergissing zoals reeds uitgebreid werd toegelicht in punt 3.3. Het volstaat dan ook om hiernaar te verwijzen.

Verzoekers tonen, samengevat, niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de elementen zoals geïndiceerd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Aangezien alle in het middel opgesomde onderdelen derhalve uitgaan van een standpunt dat niet correct is, moeten zij alle worden verworpen. Evenmin is sprake van een *“duidelijke vergissing in appreciatie”*. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar arresten nr. 173 179 van 12 augustus 2016 en 144 191 van 30 april 2015 van de Raad.

Het vierde middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES